

Sy-li spěwat,
Pilmje dželat,
Strowja oć
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zrađny je.

Za staw sprócu
Napoć mócu
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čeršwoc da.

Njeh ty spěwat
Swěrnje dželat
Wšědne dny;
Džen pak swjaty,
Dušl daty,
Wotpočn ty.

Z njobjes marna
Njeh ol khmar-a
Žiwnosć je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

• Serbske niedźeliske lopjeno. •

Budyšin

12. februara 1928

Bauzen

Čisłčko a nakład Serbskeho ludoweho křesćanskeho spěwneho družstwa w Budyšinje.
Wužadaja łóždu kóbelu a placu bértičnje 78 šlotach pjenježtom.

Njedźela Seragesima.

2. Kor. 12, 9: Dosć maš na mojej hnadze, pšchetož moja móž je w klabnych móžna.

Pšches Božu hnadu hym, šhtož hym — tak tón hamžny hwy. japoschtoł Pawoł pšche, kotrehož hłóž w dženkniškej epistoli křesćianym. Pšches Božu hnadu — toho šo něhdy wjerchojo a kralojo w křesćianstwie khwalachu. Ale kóždy křesćijan to s nimi kaž hwy. japoschtoł rjez móže, njeh je wšykli abo niški, wotrocžl abo knjes: pšches Božu hnadu hym, šhtož hym.

Bóh tón Knjes je tón, pšches kotrehož hym žiwi, hibanu šo a hym. Wón, niz my, je tón, kiž naž na wšitkich pucach našeho žiwjenja wodži po swojej radze, we wjekele a šrudobje. Wón je tón, kiž wšitku móž dawa k tomu, šo chzym a šo dokonjamy, a kóždy dobry skutk w naž, nad nami a pšches naž šapocžina, dale wjedže a kražnje dokonja.

Kaž pola hwy. Pawola tohodla w kóždym wěrnym křesćianstwu hamžna wožoba pšchezo dale dojadu štupi, tón Knjes pak pšchezo bóle a wón jenicžki dopředka štupi. „Niz ja — jenož wón — Jesuž ham“, tuto napřimo dnybjało, kaž hwy. japoschtoła Pawołowe žiwjenje, tak tež žiwjenje kóždeho šprawneho křesćiana mječ. Niz ja — jenož wón — Jesuž ham — jeho móž je w klabnych móžna, jeho móž — niz moja móž, haj, my móhli prajicž: jeho móž — niz moja klabošć.

Tak dohho hač Saulus šo hišće naduwajše s hroženjom a mordowanjom pšhecziwo Knjesowym pšklam, hwy

hameho ša móžneho mějeshe a tola klabny běshe. Jačo šo pak běshe s pšhesčehowarja Jesuža jeho nažlědnik ščinił, tehdy šo ta wěž pšcheměnja: hwy. Pawoł hwy klabeho čuje a tola móžny je; pšchetož w mjenje Jesuža, toho křesćianowaneho, móž a khroblošč ma, hwytej połnemu hidženja, křesć, njeprawdošč a hanjenja napschecziwo štupicž. Se hwojim žiwjenjom wopokasuje: wšitko móžu pšches toho, kiž mje pokynli, to je pšches Křistuža. Šhtož je jemu tón Knjes pšhilubił, to kóždy dženi s nowa šhoni: moja móž je w klabnych móžna. Nětk k tomu dónđe, šo budže jemu jeho klabošć niz hanba, ale khwalba a šo móže prajicž: ja chzu šo najradšo hwojeje klabošće khwalicž, šo by móž Křistužowa we mni pšhibywała. A hdyž je jako Saulus křesćopotak a šo bojak pšchi klabošćach, pšchi hanibach, pšchi nysach, pšchi pšhesčehanjach, pšchi křesćianščach, — nětk khwalicž móže: tohodla hym dobreje myšle Křistuža dla. Njeh je to hwytej hlyposć, hwyjatemu japoschtokej ničšo wěščišča wěrnosć njeje hač to: hdyž klabny hym, hym hlyny, a tohodla jeho hežlo je: niz moja móž, ale jenož Knjesowa móž.

Šwjaty Pawoł s tutym šhonjenjom ham njesteji, ale wobdaty wot mrocžele hwydow wšitkich čažow, kotřiž se šhonjenja hwojejo žiwjenja to hamžne wobhwydčēja. S nich najbóle šnaty je nam našy drohi dr. Marčžin Luther a nam najlubše hwydčenje jeho kražny wěrnkřesćian: Jed'n twjerdy hród je našy Bóh ham, kiž wot přenjejo hač do pšlednjeho kłowčža wjekele křesćian a šynczi w tutej možny Knjesowej. Tež Luther ničšo wot hwy klabeho njedocžaka, ale wšitko wot toho Knjesa, pola toho Knjesa je wšitku móž namakał, pšchi hwy pak jenož lutu klabošć.

Rajski trošć a kajfu wjekełosc to nam, tym słabym, dawa, hdyž dželo w Rnješowej služby pšched šobu widzi- my a jeho wuwjedženje šo nam njemóžne być šda, hdyž bē- dženje jeho dla na šo wšacž dyrbimy a to šame šo nam bjes nadžije, podarmotne być šda. „Wón dawa mucžnym móz a pšchisporja wošlabnjnym šynlošč“ (Ješ. 40, 29), pšchetož „šštož šłabe je pšched šwětom, to je Bóh wušwolil, šo by š hanibje pšchinješł to, šštož šynle je“ (1. Kor. 1, 27).

Bóh naš šbóžnje wodži,
Wón tež šynlošč płodži
w wěrných wutrobách.

Tuž budž šwj. japošćtoła Pawołowe hešło tež naše hešło: jeho móz, Ješušowa móz — a niž moja móz, tohodla: niž ja, ale Ješuš, jenož Ješuš!

Jako bu něhdy žyrkwinj wótz a wučer Bonaventura wot šwojeho pšhecžela Domašča š Aquiny woprašchany, š wotkel je wšchitke pokladny mudroščje a pošnacžja we šwojich pišmach brał, tutón jeho pšched wobras šchizowaneho wje- džesche a džesche: hlaj, tudny je žórlo, š kotrehož wšchitko čer- pam. — W mojej wutrobje, tak naš dr. Marcžin Luther wušnawa, knježi jenicžny a dyrbi knježicž tutón jedyn artifel Ješuš Khrystuš, kiž je wšchitkich mojich duchowných a bójškich myšlow, kotrež štajnje wo dnjo a w nožny mam, špocžatk, šrijedžina a šonž. — A šwěrnny hrabja Zinzendorf šwědcži a rjeknje: Ja mam jenož jenu žadošč a ta je: wón, jenož wón — Khrystuš!

Hdyž jich a wšchitkich šlužomnikow Khrystušowných hro- madže wošmjemy, potom šo w šłowach Žana šchcženika ma- my, kiž wo Ješušu praji: wón dyrbi rošč, ja pak dyrbiu wotebjeracž. Hdyž šo to pola naš štanje, šwj. japošćtoła Pawołowe hešło dale bóle tež naše hešło budže, a hdyž šo potom šhwalimy: pšches Božu hnadu šym, šštož šym, potom naša wěčžna šhwalba budže a woštanje: Ješuš šam! pšchetož jeho hnada nad nami podarmo była njeje. Šamješ.

Sšerbšće pobocžne mišionšće tow.

W evangeliškim wošadnym šopjenu Šětrowšćeje wošadny w přenim čžišle 4. lětnika ša wulki róžł 1928 je šarač Groža w nastawku: „Mišionšće dželo Budnyškich mišionškich towaštwow“ wošebje tež na šerbšće pobocžne mišionšće towaštwow špomnił. Tam čžitamny: Šo je we Łužicy a to runje tež wošolo Budnyščina a škončžnje tež w Budnyščinje šamym hižo šahe mišionšča myšł wotucžika, a šo šu šo tu hižo bórny mišionšče šwjedženje šwjecžike, bēšche ščžhwt Šerrnhuštšeho wliwa, kiž je wošebje tež wot teje 1750 šažože- neje kolonije w Małym Wjelškowje wušchol. Šsrijedž 18. lē- štotka bēšche hižo w Budnyškim wokrješu 12 towaštwow (Sozietäten) bratrowšćeje gmejny, wošebje w Poršchisškej, Šu- cžinjanškej, Nješwacžidškej a Bušecžanškej wošadže, tež jene na Židowje, w Šemizach, Šumwaldže a Wjašonžny. 1733 Bušecžanški šarač škorži, kiž jako muž šwojeho čžaža wot Šerrnhuštšich ničžo wjedžecž njedhašche, šo šu we wošolnoščži Budnyščina wulke wšny, hdyž šu lēdma šchescžo, šotšiz nješku wot Šerrnhuta natyknjeni. Hdyž pak šo tajke Šerrnhuštšće towaštwow namaka, tam bēchu žórka mišionšćeho žiwjenja; pšchetož tak bychu w Šerrnhucže a w tny wot tam šwěru hladanych wokrježach wo pošanškim mišionšćewje mjelcžecž móhli, šotrež bēšche Šerrnhuštšich najštaršche a najbóle hla- dane dželo ša Bože šraleštwow?

1820 móžesche šarač Mšonš we Wjašonžny na tym pšches Šerrnhuštžny šmyšlenných derje pšchihotowanym polu je žoh-

nowanjom lubošč š mišionšćewu we šwojej wošadže woži- wicž. Jako šwjatki šollettu ša mišionšćewo wošjewi, bēšche wunošć: 6 toleč a 18 now. šlēborných a ša Baselšće mišio- nišće šopjeno bórny 75 čžitarjow dobu. Bližšche lēto móžesche jako přeni dar na to 1819 šažožene Drijedžanšće (pošdžišcho šašške šłowne) mišionšće towaštwow hižo 31 toleč 7 nowých šlēborných a 3 pi. wotpošlacž. Šo we Wjašonžny lubošč še mišionšćewu njeje hašła, wo tym šwědcžja še tam hišchže džemža šoždy mēžaz šberane šolletny ša mišionšćewo. A to šo šta w blišćošči Budnyščina w čžažu, hdyž na pšchiklad w šužodnej Šchlešyškej hišchže jedyn šuperintendenta šo tak wupraji: Bóh wobarnuj naš pšched duchownej šholeru pošanšćeho mišionšćewa, šaž je naš pšched čželnej šholeru wobarnował.

Wošebje w Šsərbach je šo lubošč š mišionšćewu hi- žo šahe pošakała. Š lēta 1746 šlyšchimy, šo je wēšty mišionar Šmidt w Čžichonžach Šsərbam wo Šottentottach powje- dał a hižo 1761 šo w Šsərbach š Šerrnhuta a š Małeho Wjelšowa wo dary ša mišionšćewo pošny. A mišionšćewu šwjedženjej ššjóh šralow Šerrnhuštžny šmyšleni we Łužicy šwoje mišionšće dary la Šerrnhuštšich pšchinješechu. Wjeke- lošč dawanja ša mišionšćewo šo potom pšched 100 a wjažny lētami tež na nowe šašške mišionšćewo pšchenješe; jeho 2. lētna rošprawa małe šerbšće mišionšće towaštwow wošebje mjenuje jako wopošamo ša to, šak šu wošadni šami wot šo pola šwojich předarjow a wučerjow šažoženje mišionšćich towaštwow namjetowali. Tak šlyšchimy wo šašškich małnyh wjeknyh mišionšćich towaštwach w Šolbinje, Šohlandže, Wjašonžny, Šamnowje a dr. Šštož šberanje mišionšćich da- row nastupa, šo šerbšće mišionšće towaštwow štajnje šhwalicž móžesche, šo mjes tny wjažny hač 100 pobocžnymi towaš- štwami na druhi mēštnje w žnyšej Šašškej štejesche. To šame je šo džem 19. winowža 1853 šažožiko, tuž w tutym lēčže 1928 na 75lētno wobšćacže wrócžohlada. Budnyška šerb- ška Mišališka wošada drje tohodla najmu 75. mišionški ju- bilejny šwjedžen we šwojim Božim domje šwjecži, šaž je šo tam pšched 25 lētami tež mišionški šwjedžen š 50lētnemu wobšćacžu mišionšćeho pobocžneho towašćwa šwjecžik. To pak njeje tam pošledni mišionški šwjedžen był, šaž šo to we špomnjnym nastawku wopał pišche; wjele bóle je šerbšće mišionšće pobocžne towašćewo pšched 15 lētami, džem 13. ju- nija 1912, šwój lētny šwjedžen wotmēlo, na šotrymž je šol- lektu nahladny, hišchže hač šehdy njedozpity wunošć wot 1002 hr. pšchinješła.

Najpřenišchi mišionški šwjedžen w šerbškej Łužicy je 1848 w Šarcže był, šohorunja 1850 jedyn w Nješwacžidle a 1852 potom přeni w šerbškej Mišališkej žyrkwi w Budnyščinje. 1853 potom Šluššchanški šarač Šonik we šwojej wošadže mišionški šwjedžen wuhotowa, w šotrež je wón wošebje piš- nje a žiwje ša mišionšćewo škutkowal, wošebje tež mjes mšo- džinu, hdyž šoždy tydžen ras nabožinišće šodžiny w šchuli wo- pyta, šo by džecžom wo mišionšćewu powjedał, šaž šu hišchže pšched něšcho lētami jeho štari šchulerjo wo tym rošprawjeli.

Tute mišionšće šwjedženje bēchu w tym nastupanju pře- nje, šotelž šo wot duchowných šamnyh wotmējachu š šara- rjemi jako šwjedženšćimi předarjemi a rošprawnikami, mjes tym šo šo mišionšće šwjedženje bjes wobdželenja duchowných hižo přjedy wot 1849 šem wot šak mjenowaných šerbšćich ew.-luth. buršćich abo wjeknyh towašćwov šwjecžachu, šak pod Čžornobohom w Šachlowje abo pod Mnišchonzom w Bu- deštezach a Wješecžinje, tež w Poršchizach, Šulškim Wjelšowje a druhdže. Šednori ludžo, burjo, pšchi šašškich mišionšćich

kwjedzenjach abo w schtwórtlětnych mišioniskich hodžinach tu a tam w schuli mišioniske pschedenoschki mějachu — wopokasmo sa wulku lubosć t mišionistwu w tehdyšim čašu a wohań-
bjaze snamjo sa našch nětčiziški čaš. Bóh daj, so by tež we
Sserbach a w zylej Łužicy stara lubosć t kwjatemu skutkej
mišionistwa mjes póhanami so i nowa wožiwiła. R.

Powischittowne slicžbowanje herbskeho poboczni. mišioniskeho towarstwa „Budyschin a wokolnosć“ na lěto 1927.

W lěće 1927 je so w herbsto-němskich a němsko-herbskich
wožadach sa swonkowne mišionistwo nabitěrało a pokadnisej piče-
podało:

(□ = mišioniski faschczif, † = čitarjo „Miš. póhla“.)

f Bartiskeje wožadny	195 hr.	—	pi.
f Budyschaniskeje wožadny: kollekt na miš. kwje- dzenju: 400 hr., † 200 hr., druge dary 430,05	1030	05	„
f Budyskeje Michalskeje wožadny: □ 250,10 hr., † 86,25 hr., pschi woprawjenjach 96 hr., kóštiběračka w Dobrušce 84 hr.	516	35	„
f Budyschinskije wožadny: wot spowjednych	75	—	„
f Buteczaniskeje wožadny	300	—	„
f Godzišiskeje wožadny	320	—	„
f Grodzišeczaniskeje wožadny	440	—	„
f Guczinjaniskeje wožadny	90	—	„
f Husczaniskeje wožadny: žonjaze towarstwo w Huscy 245 hr., druge dary: 11 hr.	256	—	„
f Khwaczaniskeje wožadny: □ 5,50 hr., † 12,50 hr., druhe dary: 4 hr.	22	—	„
f Kluschaniskeje wožadny: koll. hodown.: 20,50 hr., □ 152,21 hr., † 28,11 hr.	200	82	„
f Kupjaniskeje wožadny	12	—	„
f Malechaniskeje wožadny: □ 47,40 hr., † 25,35 hr. f fariskeho □ 1,30 hr., adv. nutroščje: 5,35 adv. wopor sa miš. nusu: 23,80 hr.	103	20	„
f Minakalskeje wožadny: □ 50 hr., † 20 hr., R. R. 15 hr., pacz. džeczi 10 hr.	95	—	„
f Moščaczaniskeje wožadny: □ 133 hr., druge dary 75 hr.	208	—	„
f Porščiskeje wožadny: □ 148,04 hr., † 26,65 hr., hodny: 55,31 hr., jěbta młod. holzow: 50,55 hr.	280	55	„
f Wjeleczaniskeje wožadny: džecz. Bože služby 27,50 hr., □ 269,10 hr., † 47,40 hr.	344	—	„
f Wóhlinčzaniskeje wožadny	46	50	„
f Wuješdžaniskeje wožadny	22	—	„

hromadže: 4556 hr. 47 pi.

Bóh žohnuj i hnady tute dary a šđerž a pschisporjej lubosć
t kwjatemu w našich herbskich wožadach dale.

W Budyschinje, w januarje 1928.

Nada, farař em,
pokladnik.

Bojosć teho Knjesa je spoczatt mudrosće.

Po kwojim hłóhu.

Džak, čjesć budž Bohu wjeršchnemu
We njebjach, na semi,
Dw dajmy Bohu Wěcznemu
Tu khwalbu i khěrłuschemi!
Sso wschitzy Bohu džatujemy!
Najwutrobnišcho lubujmy
Tuž Boha kwojoh' Knjesa!

Bóh je naš takle lubowak!
Ssmny lubosć, hnady brali,
Bóh je nam kwojoh' Esyna dak,
So w kmjerczi njewostali
Mny přeniczi Joh' stworjenjom!
Chže wuřwobodžicž wot hrěchow,
Naž scžinicž kwoje džeczi.

Knjes wschittich Knježich je naš Bóh!
Čjesć Jeho mjenu dajmy!
Sso w Boju wjeřel kschěczanstwo!
Joh' hłowu pošluchajmy!
Bóh škala šboža naša je!
We wichorach so njeħnuje,
Tež niz we semjerženju! —

Šdny pschindže junu pošlednje
Najčezšiche semjerženje,
Twar kwěta žyle rospadnje —
Wšcho čašne kwój kónz směje,
Dha hłowny kwoje pošběhčje!
Nětt wumóženje pschisčło je!
Tón Knjes kwět nowy stwori.

O ludo — kschězeny — pošluchaj,
Čžiń Božu wolu drohu!
Sswoju nadžiju na Boha štaj,
Bóh naš wschěch takle lubo ma
A nohže kmjercze hrěšnička!
Sso dowěr kwojom' Bohu!
Pój jenož kóždy t njemu!

We modlitwach tu khwatamy
Mny khudzi, Božo, t tebi,
Sso tebi šprawnje wołamy:
Čžehn ty naš bliže t hebi
Na kwaju wótnu wutrobu,
Pój, čžiń nam kmilnosć, dobrotu,
A daj nam kwojoh' Ducha!

Šdny domach pytašy čžlowjestwo,
Chželj wjesć do čžemnoh' doła
A khłostacz njepošluschneho,
Dha štań so twoja wola!
Čži žadny čžeknyč njemóže, —
Čže prožnyč, hnady pschepošdže je!
Ty namkašy jeho wěcže!

Budž, kwjaty Božo, khwalba Čži!
Twój šzeptar wěcznje knježi.
Psched twojej mozu semja žri,
Wšcho t nohomaj Čži leži!
Twar kwěta žyle čžlowjestwo,
Daj Bohu čžescz, w nim wjeřel so!
Čžescz wěczna kłuscha Bohu!

J. W.

Mudrosć.

Wulki jendželski wuczenz prajesche husto: „To swuczenjo,
hebi wschitte podendženja wot najlěpsheho bofa wobhlado-
wacz, je lětnje wjaz winosće hač 20 000 hriwnow samóže-
nja“. — Něchtón druhi je prajil: Sa kóžde šle, kotrež kmny po-
čžetpili, by naž tola něšto wjele hóršche potřežicž mohło!
Šdny hebi šhto nohu šlemi, budž wjeřoń, sa to schija njebe!

— Tjeczi, kotremuž bē w knihowni woheń wudnyř, jawoła: Bohu budź dźať, so to njeje křěža křudeho!“ To je duch wěrneho podacźa a to je pěkny poczynk cźłowjela.

Burfej a stat.

— **Nowy Kölln** ƙo nohze spotojicz i tej „křwalbu“, kotruž je ƙebi dobyť, tak spodźiwne sakrocziwshi pšhecziwo ƙotram w křorownjach. Je nětko tež pšhecziwo duchownym sakrocził. Hacz ƙem bē dowolene, so ƙo dowěrnik w sapiskach křorownje wobhoni, ƙajkeho wěrywusnacźa nowi pšhijeczi bēchu. To wón fararjam sjewi a duchowni wopytowachu křorow. To bu nětko nadobo sakasane. Katolskemu duchownemu, kotryž chyzsche ƙo w sapiskach wobhonicz, ƙo to nadobo wjazn njedowoli; i dohom bu fararjam sakasane, do křorownje sastupicz, křiba so by ƙebi to žadry křorow woƙebje žadať. Eso křorow prašhecz, hacz ƙebi duchowneho žadaja, je pať tohorunja sakasane. — Kať mamy tole poƙudźowacz? Kať tole wobsteji pšhed wojsjewjenjom, i kotrymž je 83 nēmšich lětarjom sa na ducha a sa na cźuwy křorow na sjawnoscz stupiko a sa křesczijanstwo wustupiko? — Tuto wažne a sajimawe wojsjewjenje pšhirunaj na druhim mēstnje nascheho ƙopjena.

— **Sakska synoda** seidze ƙo sa nowe poƙedjenje 5. mērza w Drježdžanach. Wobstejnoscz ƙu tajke, so budze synoda dźela došč mēcz sa ƙwoje poƙedjenje. Kaž je snate, sastupujetai Eserbow saporščanzaj k. wšchshi farar Domašča a wšchshi wuczeť kantor Hancźa.

— **Diaconijy.** Esmy drje wšchitzy trožku se spodźiwanjom abo tež i druhim cźitali rosprawy wo tym, kať ƙu we Nowym Köllnje w křorowni ƙotram sakasali, blidowe paczerje spěwacz a po křesczijanšku hody ƙwjeczicz. S tajkich podawkow mamy wuřncz, maja wuřncz woƙebje tež wšchitke holzy, kotrež bychu do dźela ƙotrow stupiko. By-li ƙo na pich. diaconijam w nēkajkej křorowni abo w nēkajkim wustawje nēšto podobne stało, by maczeřny dom diaconijow ƙwoje ƙotry schitať a ƙebi wrócjenje tajkich sakasnjom žadať, a by, njeby-li ƙo to stało, hrořł, ƙotry wotwoľacz. Dolež wšchudzom ƙmilne ƙotry pobrachuja, by ƙo wēscze po žadanju maczeřneho domu stało, abo njebychu ƙebi haťle swěřili, tajku sakasnju wudacz. To nam i nowa wobkřwēdźi wažnoscz tajkich maczeřnych domow, ewangelšich kať katolskich. A wēsteho schita potriebaja nētkle ƙotry, a to niz jenož w tajkichle woƙebitych padach, kať w Nowym Köllnje, ale tež w mnoho druhich, kotrež tak do sjawnoscz njepšchindu. Tohodla dnybjaťe wšchžonške, kotrež chzedza do rjaneje ale pať tež czežkeje ƙlužby ƙotrow sastupicz, hicz do domow ƙotrow, kotrež ƙu wurasnje křesczijanške, a nasche ewangelške žonške tak do domow, kotrež ƙu wurasnje ewangelške. A to ƙu pšhede wšchēm maczeřne domy diaconijow. Najbližshi je nam Drježdžanški. W tutym je hižo mnoho Eserbowkow dźelať a dźela hiščezje rjana licźba na wšchch možnych stazijach, tež na jara samolwjenja polnych. A tež tuton dom nima ƙotrow došč. Kotra i naschich ewangelšich holzow abo žonow by ƙo hnucźena cźula, w tajkim skutkowanju ewangelškeje ƙmilnosczje a lubosczje ƙobudźelať, njed ƙo na sarjadnistwo doma diaconijow w Drježdžanach — Diaconissen-Mutterhaus, Dresden-N. — abo tež na ƙwojeho fararja wobroczi. Wšcho drobnišche hōřny shoni.

Wšchelate i blisťa a i dalofa.

— **S Budyškeho wotriježa.** Rnjes mižionar Handmann je tydžeń doľho w naschim wotriježu pšhebnywał a nam a naschim woƙadam wo Rnjesowym mižionstwoje rosprawjať, a

to woƙebje wo dźele nascheho Lipščanškeho mižionstwa, kotrež w Indiskej a Afrizy dźela. Pōndželu 6. februaru pšhednošchowasche tež hiščezje w Budyšchinje pšhed konferenzu duchownych. Wšch woƙadny, w kotrychž je t. inspektor pšhebnywał, kať Porščizy, Budeštezny, Křwaczizy, Budyšchin ƙam a Michaška woƙada, budza jemu dźakowne sa to, šchož je jim prajiť, a wēscze nētk tež i nowej lubosczu sa Rnjesowe mižionstwo ƙo modla a dary wopruja. Nasche ƙerbško-nēmške woƙadny ƙu tola pšhezo hižo woƙebitu woporniwoscz a luboscz sa swontowne mižionstwo mēle, tež w pořlednich hubjennych hořpodařšich czařach. Pšhezo sažo nam tole jenotliwe naschonenja wobkřwēdźeja. Tak tuton: W jenej i naschich woƙadow nořny mēřaz kať mēřaz fabrikška dźelaczekka ƙwojemu duchownemu mižionški dar, a to 5 hr. — 5 hr., niz 50 pj. — Žato jej ras duchowny praji, hacz je jej to pšchi jeje sařlužby možno, tak bohaty dar dawacz, wotmołwi wona: „Ale, řnjes fararjo, Bōh ton Rnjes je tola tak bohaty!“ — So bychmy my wšchitzy tola tole wjedźeli, so je Bōh ton Rnjes tak bohaty!

— **Rosprawa i Michaškeje woƙadny na lěto 1927.** Nawozdiko je ƙo 156 dźeczi (lěto předy 195), 78 hōłzow a 78 holczkow, i nich je 16 (l. předy 38) njemandželskich a 11 (8) i mēřchanych mandželstwow. Wuffschizko je ƙo 164 (207) dźeczi, 82 hōłzow a 82 holczkow. Wěrowaťo je ƙo 58 (52) porow, pšhipowjedaťo 89 (81). Semřeli ƙu 107 (121), mormonardženych dźeczi bē 7 (11), Spowjednych nalicžichmy 5247 (5212 lěto předy), 2090 (2064) muři, 3157 (3148) žonow, 3340 Nēmzow a 1907 Eserbow (lěto předy bē 2161 Eserbow). Wustupiko je 29 (25), sastupikoj itaj 2 (4). Darow bēšche we hromadze 3117,50 hr., a to 750 hr. domjaza šberka sa Gustav-Adolfske towarstwo a 516,50 hr. sa ƙwjate mižionstwo atd. Wšchitkim lubym dawarjam wutrobnny dźať!

— **W Huszy nowy farar saporščany.** W pšchepjelnjnym Božim domje bu 4. njedželu po Tjoch Kralach nowy Husčzanški farar Harald Niedner wot superintendenty Trōhliha saporščany. Pšchitomni bēchu tež wšchshi zyrkwinski hamiški rada dr. Thomas, přjedawshi Husčzanški farar Handrik a Hodžijški farar Wjesar. Farar Niedner je wjazn lět w Rio-Grande do Sulu w Brasilskej skutkował, rodžny je i Lipška. Sup. Trōhlich řeczēsche wo 12. hacz 14. šchtucžny 25. psalma. Napominasche woƙadu hromadze itacz pšhecziwo nadbēhej njewěry. Wupraji štaremu fararjej Handrikej dźať zyrkwje sa jeho doľholētne žohnowane dźeko. Husčzanške mužike spēmne towarstwo pod wodženjom wuczerja Lorenza řařnje na křorje saspěwa. Farar Niedner ƙo sa wulku luboscz, jemu wopokasany, podžakowawshi, wo řlowje: „Džerž, šchož mařch, so czi nihto njewšať twoju řronu“ ƙwoje přenje předomanje džeržēsche. S wulkim dźakowanjom, so po 16 mēřazach sažo fararja maja, woƙadni domoj dźechu. Bōh budź i Husčzanškej woƙadu a jejnym mlodym fararjom! Eserbam w Huszy budžetai fararjej i Hodžija po wēštm porjedze předomacz a spowjedž džeržecz.

— **S Ramjenja.** Kať shonimy, chze nasch řerbški duchowny, řnjes farar Jencz, lēřka nasymu se řlužby hicz po doľhim řwěrynym skutkowanju. To wulzy wobžarujemy. S tym Eserbja sažo řerbškeho fararja řhubja a nasche mēšto ƙwojeho pořlednjeho řerbškeho duchowneho.

Wistowanje. T. w B. sa Eřtomih. — W. w Hu. sa pofutny džen (Invocavit). — R. w N. sa Reminiscere.

Samolwity redaktor: farar Wyrzacž w Mořaczizach.